

L'ecumenisme avança

▶ Avui comença la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que dura fins al proper diumenge, festa de la Conversió de Sant Pau. L'ecumenisme és un llarg camí, però no estem aturats. L'ecumenisme avança. N'és una prova la gran cordialitat —com mostra la foto— de la trobada a Istanbul al final del passat novembre del papa Francesc i el patriarca de Constantinoble Bartomeu I, que en un gest de respecte i d'a-

fecte envers el Papa fa un petó al solideu que porta el Sant Pare. Francesc va ser molt valent i va dir que la plena unitat amb les Esglésies ortodoxes d'Orient no seria per a aquestes «ni submissió ni absorció».

GLOSSA

Casa de Déu, casa de tots...

Migdia de diumenge. Davant de casa, al carrer, trobo un matrimoni jove amb una criatura dins el cotxet. Em saluden amb cara alegre, sense deixar de caminar ni d'empènyer el vehicle. Van a missa. L'església és a prop. Veig com superen les escales que hi donen accés, agafant el cotxet entre tots dos.

Vespre del mateix diumenge. La missa vespertina comença. Un matrimoni amb els seus cinc fills ocupa un dels primers bancs. El més petit de la colla, nascut fa pocs mesos, és en el cotxet. A l'hora de la pregària dels fidels, el nadó s'inquieta. La mare l'acull en braços, l'agombola... En un dels darrers rengles, un infant d'uns dos anys juga amb un cotxe al passadís. Fins fa un moment era assegut al banc amb els pares i els germans, un dels quals, d'uns quatre anys, fulleja un conte. Quan arribi el pare nostre —se'l sap íntegre i de memòria— pujarà amb els altres infants a l'altar i el resarà amb intensitat i joia...

Fa uns dies, un matrimoni amb fills petits em deia que se'ls fa molt difícil anar a missa els diumenges. Els nens no estan quiets o parlen, i ells se senten censurats per l'actitud d'alguns fidels... Uns altres em deien que han deixat d'anar a missa perquè els fills s'avorreixen:

«Són petits, potser quan siguin més grans i ho entenguin més. Ja fem una pregària a casa.» Uns tercers m'han comentat: «Preparar dues criatures petites per sortir és una feinada. Arribem tard o a misses dites, i altres dies ja no ho intentem.»

Aprendre a viure en el Senyor demana, també, desvetllar el sentit de pertinença a una comunitat més gran —l'Església—, que viu i celebra el trobament amb Jesús. Passa, doncs, per escoltar les pregàries i els cants quan encara no entenc res (per bé que cada vegada em resulten més propers); passa per gaudir de l'espai sagrat que m'acull i m'emboïlla, per apropar-me a la taula de Jesús acompanyant els grans. Passa per portar alguns recursos per als moments difícils i per educar en l'alegria i el respecte; passa perquè els qui no acompanyen infants es tranquil·litzin, siguin pacients i recordin quan duïen els seus propis fills o quan ells eren els infants...; i passa perquè tothom tingui present que, si volem una comunitat viva, l'església ha de ser, de veritat, la casa de Déu, casa de tots. Al capdavant, «¿no heu llegit mai en l'Escriptura: Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança?» (Mt 21,16)

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dilluns 19**, Formació Permanent del Clergat a les Teresianes.
- **Del 22 al 24**, Visita Pastoral a l'Ampolla.
- **Divendres 23**, confirmacions a la parròquia Sant Ramon de l'Aldea, a les 20 h. / Ecumenisme, 20.30 h, pregària ecumènica a l'Ampolla.
- **Dissabte 24**, Missa Estacional i confirmacions a l'Ampolla, a les 19 h.
- **Diumenge 25**, Festa del col·legi Sagrada Família de Tortosa. / Missions, festa de sant Francesc Gil de Frederic.

PARAULES DE VIDA

Pregària per la unitat dels cristians

Un dels èxits més visibles des que va començar el moviment ecumènic en els primers anys del segle xx, ha sigut la celebració anual d'un octavari d'oració per la unitat dels cristians. Tradicionalment comença el dia 18 de gener i clou el 25, festa de la conversió de Sant Pau. Durant aquests dies, els cristians de totes les esglésies i comunitats cristianes estem invitats a pregar units perquè Déu ens concedeixi el do de la plena unitat, convençuts de que el nostre testimoni de fe en Crist serà més convincent si vivim en la plena comunió de fe i d'amor.

El papa Francesc, en l'exhortació *Evangelii gaudium* dedica uns números (244-246) al diàleg ecumènic. En ells ens recorda alguns principis de l'ecumenisme i les actituds que tots els cristians estem cridats a viure en les nostres relacions mútues.

En primer lloc, el Papa ens recorda que el desig de la unitat i l'oració per aconseguir-la no és quelcom nostre, sinó que té el seu origen en el mateix Crist. En l'oració que el Senyor va dirigir al Pare abans de la seua passió demana «que tots siguin u» (Jn 17,21). L'oració de Crist és el model i el criteri de tota oració cristiana. Durant aquests dies els cristians ens unim a l'oració de Crist i la fem nostra.

El Papa ens recorda també que la unitat no és només un bé per a les esglésies, sinó per a tota la família humana. Si la missió de l'Església, com ens ha recordat el Concili Vaticà II, consisteix a treballar perquè tota la família humana arribi a ser família de Déu (GS 40; AG 1), l'ecumenisme és «una aportació a la unitat de la família humana» (EG 245). Si els cristians estem units en la fe i en l'amor, o si les diferències que perduren en la interpretació de la Paraula de Déu i que impedeixen una unitat plena, no provoquen divisions en la caritat, estem contribuint a la unitat de tota la família humana i a que el nostre món camine cap a una pau cada vegada major. El camí de l'ecumenisme és, per això, un treball per la pau en el nostre món.

El camí a la unitat no és únicament qüestió de diàlegs i acords en temes teològics i doctrinals. De poc serviren els acords si no canvia l'actitud dels nostres cors. En les relacions entre els cristians estem cridats a crear un clima de confiança mútua, a aprendre a mirar el germà sense recels, a alegrar-nos per la fe de tots els qui creuen en Crist i pels mitjans i els dons de salvació que estan presents en totes les esglésies i comunitats cristianes. En un món en el que Déu està tan absent de la vida dels homes, la fe del germà, encara que no visca la comunió plena amb nosaltres, ha de ser un motiu de goig per a tots.

Avançarem en el camí a la unitat si tots els cristians centrem la nostra mirada i el nostre cor en Crist. En la mesura que, vivint la plena comunió amb l'Església, ens esforcem per aprofundir en la nostra unió amb el Senyor, arribarem a una comprensió més profunda de l'Evangelí i a un apropament major a tots els cristians.

Que el Senyor ens beneísca amb la seua pau.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

M. ESPERANÇA ATARÉS

Any de la Vida Consagrada

Som en l'Any de la Vida Consagrada, que posa de relleu tres propòsits: la renovació de la vida consagrada; la crida a abraçar el futur amb esperança; i que cal viure el present amb passió, donant testimoni de la bellesa del seguiment de Crist. En aquest context, conversem amb l'abadessa del monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, la mare Esperança Atarés.

Quin sentit té per a vostè la vida consagrada?

El nucli essencial de la vida consagrada és seguir Jesucrist. És l'opció de vida que hem triat per la vocació rebuda.

Amb motiu de l'Any, es prepararà un document a nivell d'Església universal sobre la relació dels bisbes i els religiosos. Com ho valora?

Crec que serà molt bo. Sempre que se'ns adreça una paraula de l'Església és molt positiu. El moment que estem vivint amb el papa Francesc ens omple d'esperança.

Quins reptes ha d'afrontar la renovació de la vida consagrada?

Com he dit abans, seguir Crist és el repte més gran; és a dir, que tot el que facis estigui amb Ell. És viure'l profundament en el dia a dia. Després hi ha altres reptes com el sentit de profecia que té una gran importància per als religiosos.

En l'àmbit de la seva comunitat, quins són els bons propòsits que es marquen per al 2015?

Entre els bons propòsits sempre hi ha aquella utopia que portes dins del cor. Es tracta de viure la vida fraterna, la comunió, l'estimació de les unes per les altres acceptant la diferència... També volem transmetre el sentit profètic als laics que ens vénen a visitar.

Oscar Martí

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per la pau

Senyor, tu saps que no m'ocupo de les armes.

Només desitjo ser un instrument teu per a portar la pau al món.

Senyor meu, on hi ha pau les armes no tenen importància.

On hi ha pau, la gent es pot estimar com tu ens estimes.

Dóna'ns la pau, oh Senyor, i fes que les armes siguin inútils en aquest món meravellós. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Educar en un hogar monoparental

Immediatament después de toda separación surgen dos hogares: un hogar monoparental, constituido por el progenitor custodio y los hijos a su cargo, y un hogar unipersonal, configurado en solitario por el progenitor que se ha ido de casa (y haya tenido la suerte de contar con un sitio donde cobijarse).

En España, en la actualidad, hay más de medio millón de familias monoparentales: el 86 por ciento de estas familias están encabezadas por una mujer, mientras que sólo en un 14 por ciento el progenitor responsable es un hombre.

Tengo el más profundo respeto y admiración por las familias que están a cargo de un solo progenitor. Con todas las dificultades que tiene una única persona para ejercer a la vez como padre y como madre, para educar y alimentar a la prole y para sacar la familia adelante, amigo mío, es para sacarse el sombrero. No faltan los cuadros de ansiedad y estrés y los sentimientos de autculpabilidad.

Por ello, para educar con éxito en un hogar monoparental se necesitan unos factores protectores: disponer de una red social de soporte, calidad de las fuentes alternativas de cuidado (familiares, personal doméstico, etc.), aptitud para mantener la disciplina apropiada, capacidad de soportar el cansancio y disponibilidad para establecer relaciones sociales y de colaboración con otros adultos en la educación de los hijos.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Dios, presente en la realidad ordinaria

La fe nos proporciona una mirada que se distancia de la realidad para disponer de una óptica global, pero al mismo tiempo está atenta a lo particular, a lo concreto, en especial al dolor humano.

Al retirarse el velo que interfiere en nuestra percepción, se nos revela el verdadero sentido de la historia. A través de la mirada interior de los ojos del corazón (Ef 1,18) es posible entender el mundo de una manera extraordinaria. Hasta que los ojos de la fe no se abren, no nos damos cuenta de que constantemente somos visitados por el Absoluto en el mismo corazón de la vida ordinaria. Con el enfoque adecuado, descubrimos en los avatares de la existencia el escenario del encuentro con el Misterio. La creación se transforma en un puente tendido sobre el abismo del tiempo que nos permite relacionarnos con el Creador.

Desde la fe, la experiencia cotidiana es acogida como un significativo que nos remite a un significado divino. Todo es metáfora, parábola, mensaje, signo de la presencia de la Eternidad encarnada en medio de lo transitorio.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Ed. Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.) [He 5,1-10 / Sl 109 / Mc 2,18-22]. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.
- 20. ■ **Dimarts** [He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.
- 21. ■ **Dimecres** [He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259). Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr. romana (a Catalunya, demà); beata Josepa-Maria de Santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.
- 22. ■ **Dijous** [He 7,25-8,6 / Sl 39 / Mc 3,7-12]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV). Sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.
- 23. □ **Divendres** [He 8,6-13 / Sl 84 / Mc 3,13-19]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. Sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu. Sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.
- 24. □ **Dissabte** [He 9,2-3.11-14 / Sl 46 / Mc 3,20-21]. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors. Sant Felicià, bisbe i mr. Mare de Déu de la Pau (Ronda).
- 25. ■ **† Diumenge vinent**, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Jn 3,1-5.10 / Sl 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Ac 9,1-22). Sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu». Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir». I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.»

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta». El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel». Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.»

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

▶ Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu prou, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder.

¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos.

¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? ¿No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu». Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir «mestre», «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu». Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde estaba el arca de Dios. El Señor llamó a Samuel, y él respondió: «Aquí estoy.» Fue corriendo a donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado; vuelve a acostarte.» Samuel volvió a acostarse. Volvió a llamar el Señor a Samuel. Él se levantó y fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado, hijo mío; vuelve a acostarte.»

Aún no conocía Samuel al Señor, pues no le había sido revelada la palabra del Señor.

Por tercera vez llamó el Señor a Samuel, y él se fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Elí comprendió que era el Señor quien llamaba al muchacho, y dijo a Samuel: «Anda, acuéstate; y si te llama alguien, responde: "Habla, Señor, que tu siervo te escucha".» Samuel fue y se acostó en su sitio. El Señor se presentó y le llamó como antes: «¡Samuel, Samuel!» Él respondió: «Habla que tu siervo te escucha.»

Samuel crecía, y el Señor estaba con él; ninguna de sus palabras dejó de cumplirse.

▶ Salmo responsorial (39)

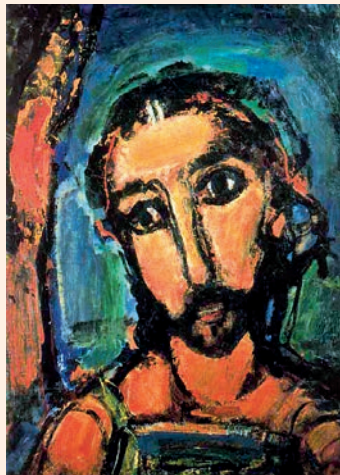
R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito; / me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides sacrificio expiatorio. R.

Entonces yo digo: «Aquí estoy como está escrito en mi libro / para hacer tu voluntad.» / Dios mío, lo quiero, / y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu salvación / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios; / Señor, tú lo sabes. R.

Faç de Crist, pintura de Georges Rouault

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 6,13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Dios con su poder resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros.

¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la fornicación. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca en su propio cuerpo. ¿O es que no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo? Él habita en vosotros porque lo habéis recibido de Dios. No os poseéis en propiedad, porque os han comprado pagando un precio por vosotros. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios.» Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?» Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?» Él les dijo: «Venid y lo veréis.» Entonces fueron, y vieron dónde vivía y se quedaron con él aquel día; serían las cuatro de la tarde. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo).» Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce Pedro).»

COMENTARI

Seguir Jesús

La vida significa per als homes i les dones créixer i madurar, aprendre cada dia. Una persona és ben humana com més preparada està per ser-ho. I un cristià sap que ho ha de ser amb els dons i la vocació que ha rebut. Aquí hi ha el meu camí, la meva tasca. És el moment en què Jesús comença a reunir els deixebles al seu voltant. El Baptista exerceix la seva vocació. L'evangelista resumeix en breus paraules la seva missió de precursor. Els deixebles pregunten pel lloc on s'allotja Jesús, que és llenguatge de comunió. La resposta es fa amb el llenguatge de la fe: «Veniu i ho veureu»; i es completa amb un «es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda». La paraula de Jesús és transformadora: aquest és

el procés de tothom qui s'acosta a Jesús. El testimoni que porta a la comunió amb Jesús, passa del veure al creure i es projecta fins a contagiar l'altre: «Hem trobat el Messies». La crida de Jesús es fa sentir com una invitació personal, sempre nova i irreplicable, ja que obre el camí a una experiència comunitària. Així és la vida cristiana: cercar i trobar el Senyor que camina al davant, sentir el seu esguard que invita a seguir-lo, mirar de conèixer-lo més de prop, fent camí amb ell. D'una manera o d'una altra aquestes són les etapes de la vocació cristiana que canvia la vida del deixeble de Jesús, el Crist. Déu ens crida pel nostre nom.

Andreu estava tocat per les paraules del seu mestre, Joan Baptista, però corre cap el qui aquest asseynala com a Messies. Andreu ha estat la primera plan-tació del Senyor i dona els seus fruits de la terra con-

reada pels profetes. Va escoltar del Baptista: «Mireu l'Anyell de Déu...»; i, ple de joia, corre cap al seu germà Pere, que encara no coneix Jesús: «Hem trobat el Messies». Més enllà de la facilitat o de la dificultat a seguir Jesús, ens trobem sempre amb aquesta dinàmica a la qual hem d'invitar els germans i les germanes: cercar Jesús, trobar-lo, i un cop l'hem trobat quedar en comunió viva amb la seva persona. I això ho hem de fer amb la il·lusió d'Andreu quan explica al seu germà Pere que han trobat el Senyor i que també ell està invitat a fer aquesta experiència d'una manera comunitària. Només Jesús té paraules de vida eterna, que assacien la fam (és el veritable pa de la vida) i la set (calmen la set profunda de sentit de la vida).

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Pessebre al Massís el Port

Aprofitant les dates nadalenques una petita «cordada» de preveres, com fan moltes agrupacions excursionistes, hem anat a col·locar un pessebre dalt d'un cim proper al Mont Caro, concretament a la Barcina (1.360 m). El camí, recentment arranjat, demanava un esforç pel dia extremadament ventós. L'experiència, però, ha estat molt gratificant i en aquell lloc solitari ha ressonat amb força el cant joïós de les nades.

A les nostres comarques és freqüent pujar pessebres als cims de les muntanyes des del dia de Santa Lúcia fins a la diada de la Candelera. La muntanya, des de sempre, ha estat un punt de referència i de trobada amb la divinitat. Els noms d'algunes muntanyes diocesanes així ho indiquen. Al Priorat: el Monsant; al Baix Ebre: el Montsagre (1) de Paüls; a la Terra Alta: el Montsagre (1) d'Horta de Sant Joan; i a la comarca dels Ports el Moixacre (1), entre Morella i Cinctorres.

(1) En llatí, Mons Sacre = muntanya sagrada.

Mn. Rafel Prades

Curset de formació d'ACG sobre mitjans de comunicació

El dissabte 29 de novembre vam tenir l'ocasió de tornar a gaudir, un any més, del ja tradicional curset de formació que cada any organitza l'Acció Catòlica General, obert a tot el laïcat i clergat diocesà. Va tenir lloc a la casa de la Consolació, a Jesús, i el tema era «Els cristians i els mitjans de comunicació social». Vam comptar amb la presència, com a ponents, de Joaquim Alsina i Mn. Joan Costa, membres del Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església de Barcelona.

Joaquim Alsina ens va oferir una panoràmica de la realitat dels mitjans de comunicació i informació en el món actual, i com tots responen a uns interessos econòmics o polítics determinats. Posteriorment,

Mn. Joan Costa ens va exposar què diu la doctrina social sobre la relació dels cristians amb els mitjans de comunicació.

A la tarda, vam fer un col·loqui al voltant de què podem fer a nivell personal i de moviment en relació amb els mitjans. Vam comptar amb les reflexions de Mn. Víctor Cardona, delegat de MCS del Bisbat.

Carles Lluch

Jornada diocesana de Càritas

En el marc del Seminari Diocesà, va tenir lloc dissabte 22 de novembre, la jornada d'inici de curs de Càritas Diocesana de Tortosa.

La jornada va començar amb una pregària dirigida pel nostre consiliari Mn. Carlos Paris tenint, aquesta jornada, rellevància per un motiu molt concret: La presentació del Pla Estratègic de Càritas Diocesana de Tortosa, per al període de 2014 a 2017. Aquest Pla és la resposta a unes qüestions que en el si de Càritas ens vam plantejar: On estem i com estem? On volem anar? Com anar-hi?

L'acte va ser presidit pel nostre benvolgut Sr. Bisbe, don Enrique Benavent, com a màxim responsable de Càritas a la diòcesi, que va destacar en les seves intervencions alguns trets fonamentals d'aquest Pla Estratègic: Que el primer valor i el seu centre sigui la persona; que aquest Pla ens vol ajudar

a créixer en la fidelitat i a l'estil que marca l'Evangeli de Jesús; i, en tercer lloc, el caràcter eclesial de l'acció de Càritas.

Per part del director de Càritas Diocesana, Sr. Agustín Castell, es varen explicar els motius d'aquest nou camí que inicia Càritas Diocesana i va agrair a les persones que han col·laborat en la confecció del mateix. D'altra banda el secretari diocesà, Sr. Agustí Adell, es va cuidar de fer una mica d'història dels inicis del Pla, el camí de la seva confecció i, sobretot, de la concreció del Pla.

Per a aquesta ocasió es va comptar, també, amb la presència inestimable del secretari nacional de Càritas Espanyola, Sr. Sebastià Mora, qui va ser el ponent de la xerrada que sobre la identitat, missió i valors de Càritas va desenvolupar de forma magistral. També va assistir-hi la directora de Càritas Catalunya, Sra. Carmen Borbonés, que ens va encoratjar en la tasca que es porta a terme a la diòcesi.

Van assistir-hi a l'acte més de 150 voluntaris dels diferents equips parroquials i interparroquials de Càritas a la diòcesi, intervenint de forma notòria al torn obert de paraules que es va fer després de la xerrada del Sr. Sebastià Mora.

Juan Manuel Sanz

Trobada d'escolans al Seminari

Un petit grup d'escolans de cinc parròquies del bisbat han viscut, dissabte 22 de novembre, una trobada molt enriquidora. Acompanyats pels tres seminaristes, Gerard, Cristian i Santi, van fer una catequesi sobre la Missa, que a continuació vàrem celebrar i després de dinar, una bona estona per xalar fent jocs.

No hi ha faltat el testimoni d'un seminarista i la visita sempre il·lusionant del Sr. Bisbe. La propera trobada serà dissabte, 12 de juny, al Tibidabo.

Mn. Javier Vilanova

PALABRAS DE VIDA

Oración por la unidad de los cristianos

Uno de los logros más visibles desde que comenzó el movimiento ecuménico en los primeros años del siglo xx, ha sido la celebración anual de un octavario de oración por la unidad de los cristianos. Tradicionalmente comienza el día 18 de enero y concluye el 25, fiesta de la conversión de San Pablo. Durante estos días, los cristianos de todas las iglesias y comunidades cristianas estamos invitados a orar unidos para que Dios nos conceda el don de la plena unidad, convencidos de que nuestro testimonio de fe en Cristo será más convincente si vivimos en la plena comunión de fe y amor.

El papa Francisco, en la exhortación *Evangelii gaudium* dedica unos números (244-246) al diálogo ecuménico. En ellos nos recuerda algunos principios del ecumenismo y las actitudes que todos los cristianos estamos llamados a vivir en nuestras relaciones mutuas.

En primer lugar, el Papa nos recuerda que el deseo de la unidad y la oración para alcanzarla no es algo nuestro, sino que tiene su origen en el mismo Cristo. En la oración que el Señor dirigió al Padre antes de su pasión pide «que todos sean uno» (Jn

17,21). La oración de Cristo es el modelo y el criterio de toda oración cristiana. Durante estos días los cristianos nos unimos a la oración de Cristo y la hacemos nuestra.

El Papa nos recuerda también que la unidad no es sólo un bien para las iglesias, sino para toda la familia humana. Si la misión de la Iglesia, como nos ha recordado el Concilio Vaticano II, consiste en trabajar para que toda la familia humana llegue a ser familia de Dios (GS 40; AG 1), el ecumenismo es «un aporte a la unidad de la familia humana» (EG 245). Si los cristianos estamos unidos en la fe y en el amor, o si las diferencias que perduran en la interpretación de la Palabra de Dios y que impiden una unidad plena, no provocan divisiones en la caridad, estamos contribuyendo a la unidad de toda la familia humana y a que nuestro mundo camine hacia una paz cada vez mayor. El camino del ecumenismo es, por ello, un trabajo por la paz en nuestro mundo.

El camino hacia la unidad no es únicamente cuestión de diálogos y acuerdos en temas teológicos y doctrinales. De poco servirían los acuerdos si no

cambia la actitud de nuestros corazones. En las relaciones entre los cristianos estamos llamados a crear un clima de confianza mutua, a aprender a mirar al hermano sin recelos, a alegrarnos por la fe de todos los que creen en Cristo y por los medios y los dones de salvación que están presentes en todas las iglesias y comunidades cristianas. En un mundo en el que Dios está tan ausente de la vida de los hombres, la fe del hermano, aunque no viva la comunión plena con nosotros, debe ser un motivo de gozo para todos.

Avanzaremos en el camino hacia la unidad si todos los cristianos centramos nuestra mirada y nuestro corazón en Cristo. En la medida en que, viviendo la plena comunión con la Iglesia, nos esforcemos por profundizar en nuestra unión con el Señor llegaremos a una comprensión más profunda del Evangelio y a una cercanía mayor a todos los cristianos.

Que el Señor nos bendiga con su paz.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa